

odst. 1 c. ř. s., o přednesech a návrzích stran dále jednati, a teprve na základě tohoto jednání rozhodnouti kontradiktorním rozsudkem, nemohl však vydati rozsudek pro uznání. Tomu vadila ještě další překážka, totiž nedostatek návrhu žalobcova, který podle § 395 c. ř. s. jest nutným předpokladem rozsudku pro uznání (srov. čís. 10616 sb. n. s.). Rozhodl-li první soud přece rozsudkem pro uznání, ač měl rozhodnouti rozsudkem kontradiktorním, jest rozsudek zmatečný podle § 477 čís. 9 c. ř. s., protože v něm nejsou uvedeny žádné věcné důvody, a ježto odvolací soud tuto zmatečnost neodstranil, jest jí postižen i rozsudek odvolacího soudu (srov. plen. rozh. čís. 7671 sb. n. s.).

Čís. 14584.

K výkladu § 1 (2) a) zák. čís. 89/20 Sb. z. a n.

»Pravidelnou« rozhodčí činností rozumí se dozorčí činnost trvalá.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv II 1042/33.)

Žalobce domáhá se na žalované náhrady škody (placení renty) vzniklé mu tím, že nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění, ač prý konal od 1. července 1920 do 12. dubna 1931 práce mistrovské. Nižší soudy žalobu zamítly, první soud z těchto důvodů: O žalobci nelze říci, že konal práci mistra — t. j. ve smyslu § 1 zák. čís. 89/20 sb. z. a n. k pracím jiných osob pravidelně dozíral — anebo že ji konal ve smyslu § 1 čís. 26/29 sb. z. a n. převážně a nikoliv pouze přechodně. Podle úmyslu zákonodárcova je převážně určitou činností zaměstnán ten, čí působnost ve své podstatě touto činností se vyčerpává a stejně zaměstnáním přechodným jest zaměstnání, které určitá osoba na rozdíl od svého povolání, které jest druhu jiného, vykonává pouze určitou kalendářně vyměřenou dobu (po dovolenou mistra), nebo po dobu časově neurčitou, avšak podmíněnou určitou dočasnou událostí. Žalobce nebyl činností mistrovskou zaměstnán tak, že by jeho působnost ve své podstatě v závodě žalované byla vyčerpána, a naopak konal přesto i práce dělnické a také zastupoval mistra po čas jeho dovolené, nebo po dobu trvání druhé směny v čase konjunktury, tedy sice po čas neurčitý, avšak podmíněný určitou časovou událostí. Nelze proto říci, že náležitosti »převážně« a »nikoliv přechodně« § 1 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. byly splněny. Ježto zákonodárce výrazem »pravidelně« § 1 zák. čís. 89/20 sb. z. a n. měl na mysli podobné skutečnosti a stavy, jak vyjadřují výrazy »převážně a nikoliv přechodně«, nesplnil žalobce podmínky pro povinné přihlášení k pensijnímu pojištění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V úvahu přichází doba od 1. července 1920 do 12. dubna 1931, kdy skončil se služební poměr žalobcův u žalované společnosti. V této době bylo upraveno pensijní pojištění soukromých zaměstnanců jednak zá-

konem ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n. a to v době od 1. července 1920 (čl. VIII zák. čís. 89/20 sb. z. a n.) do 31. prosince 1928, jednak zákonem ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., počínajíc 1. lednem 1929 (§ 198 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.). Podle doslovu § 1 (2) a) zák. čís. 89/20 sb. z. a n. jsou povinni pojištěním mimo jiné zaměstnanci, kteří k pracím jiných osob pravidelně dohlížíjí jako dílovedoucí, stavbyvedoucí, políři, mistři atd. »Pravidelnost« dozorčí činnosti spočívá v tom, že činnost zaměstnancova se v podstatě vyčerpává tím, že přímo dozírá k jiným pracujícím osobám (srov. nálezy nejv. správního soudu, uveřejněné ve sbírce administrativní pod čís. 2772, 2773, 2942, 3327). Vyžaduje se tudíž, aby dozorčí činnost byla rázu trvalého. Tomu však nebylo tak v souzené věci. Jest zjištěno, že žalobce vykonával práce mistrovské jen po dobu dovolené druhého mistra, nebo když byla druhá směna. Šlo tu tedy jen o dozorčí činnost dočasnou, nikoliv pravidelnou ve smyslu, jak byl shora vyložen. Nepodléhal proto žalobce za platnosti zákona čís. 89/20 sb. z. a n. pojistné povinnosti. Podle § 1 (1) čís. 6 a) zákona čís. 26/29 sb. z. a n. jsou pojištěním povinni zaměstnanci, kteří jsou převážně a nikoliv pouze přechodně zaměstnáni příkazováním práce dělníkům nebo odborným dozorem nad nimi, aniž by se jejich práce sami účastnili, leč pokud toho vyžaduje jejich příkazovací nebo dozorčí činnost, jako dílovedoucí, stavbyvedoucí, políři, mistři atd. Žalobce byl v době od 1. ledna 1929 do 12. dubna 1931 zaměstnán v některých měsících převážně jako mistr, takže bylo povinností žalované (§ 5 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.), aby ho v tom kterém měsíci přihlásila k pensijnímu pojištění. Leč i kdyby byl žalobce býval přihlášen žalovanou za platnosti zák. čís. 26/29 sb. z. a n. k pensijnímu pojištění, nenabyl by nárok na důchod starobní (invalidní), ježto k nabytí tohoto nároku jest podle § 16 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. třeba, aby byla dokonána t. zv. čekací doba, jež činí 60 příspěvkových měsíců. Tato čekací doba za platnosti zák. čís. 26/29 nebyla dokonána. K dřívější služební době žalobcově nelze hleděti, ježto za platnosti zákona čís. 89/20 sb. z. a n. žalobce pojistné povinnosti nepodléhal. Ježto žalobce, nemaje potřebné čekací doby, neměl nárok na důchod starobní (invalidní), i kdyby by žalovanou přihlášen k pensijnímu pojištění (za platnosti zák. čís. 26/29), nevznikla mu tím, že nebyl žalovanou přihlášen k pensijnímu pojištění, škoda.

Čís. 14585.

K § 2 zák. čís. 70/1896 ř. z. o splátkových obchodech.

Kupitel, vraceje prodávati věc koupenou na splátky, jest povinen nahraditi mu škodu rovnající se poklesu ceny koupené věci.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Rv II 1061/33.)

Žalující firma prodala žalovanému na splátky s výhradou vlastnictví nábytek. Žalovaný zaplatil jen dvě splátky a proto žádá žalobkyně jednak vrácení nábytku, jednak zaplacení určité částky jako náhrady za opotřebení a znehodnocení nábytku poklesem cen. Nižší soudy